ЕТУДЕНТ

ETUDIANT / STUDENT, PUBLISHED BY THE UKRAINIAN CANADIAN STUDENTS' UNION (SUSK) Vol. 3. No. 7 March 1970

Україна і Китай?

Події на Далекому Сході зайняли останньо передове місце в політичному житті світу. Про загрозу воєнного конфлікту між Китаєм і СССР заговорила не тільки світова преса, але й урядові кола, зокрема американські. Також в СССР опозиційні до режиму сили рахуються з вибухом китайсько - совєтської війни. Доказом того є, наприклад, праця молодого російського історика Андрія Амальріка „Чи проіснує СССР до 1984 р.?", що появилася друком на Заході. У цій

глибоко - аналітичній брошурі Амальрік твердить, що совєтсько - китайський збройний конфлікт в 70-их роках неминучий та що він закінчиться програною СССР і його розвалом на національні держави.

Не треба мабуть доказувати, що холодна війна між Китаєм і СССР може перейти у гарячу війну та що таким чином перед нашою визвольно - політичною тактикою відкриваються нові перспективи. Нам слід враховувати, що Пекін намагатиметься використати усі слабі фактори совєтської імперії, в тому і національно-визвольні прагнення неросійських народів, для того, щоб послабити ворога. Останньо китайці поробили в тому напрямі деякі заходи. Китайська преса і радіовисильні заговорили про російський імперіялізм, про поневолення і руеифікацію, про визвольний спротив в СССР. Один з видатних членів ЦК КП Китаю помістив на сторінках „Пекінґ Рев'ю" ч. 27, за 7. 7. 1969 статтю, в якій не тільки гостро засуджується російський імперіялізм; оповідається про визвольну боротьбу неросійських народів, але й про те, що Китай морально зобов'язаний допомагати цим народам.

Розглядаючи ці питання, гурт українських діячів в Мюнхені, прийшов до висновку, що, згідно з засадою „ворог нашого ворога є нашим союзником" нам слід використати цю політичну коньюнктуру й нав'язати контакт з китайцями. Дискутуючи над різними питаннями української політики, ми прийшли до переконання, що нам не слід руководитися політичним догматизмом, що теза про спільний фронт боротьби з комунізмом уже застаріла, бо сьогодні маємо різноманітні комунізми, які себе поборюють, що для нас головним і єдиним ворогом є большевицько-російський імперіяльний комунізм. Пекін є сьогодні вороги число один для Москви, отже нам слід використовувати антисовєтську політику Китаю для нашої справи. На практиці йдеться про те, щоб китайців інформувати про події в Україні, щоб переконати їх у потребі українських радіопересилань з Китаю, щоб нав'язати з ними безпосередні особисті контакти, вияснювати їм, що українська еміграція веде самостійну політику, що вона не ставиться ворожо до Китаю, не є „реакційною", як це твердить большевицька пропаґанда, а прагне до побудови власної держави, про лад якої вирішуватиме український народ.

Особливо важною є справа українських радіопересилань з Китаю. Адже ж відомо, що на Зеленому Клині живе багато українців, що більшість совєтських збройних з'єднань на Далекому Сході творять українці. До того ж китайська антисовєтська пропаганда може мати великий вплив на зміцнення опозиційних настроїв на нашій батьківщині. Немаловажним є також довести до відома широких китайських мас, що не всі в СССР є „білими чортами", тобто росіянами, їхніми ворогами і це мусить робити китайська преса та радіовисильні. Це особливо важливе на випадок вибуху китайсько - совєтської війни, від незнання цих проблем може потерпіти населення на Далекому Сході й українці-вояки.

Подаємо до Вашого відома, що згадана група українських діячів у Мюнхені уже поробила деякі заходи з метою увійти в контакт з китайцями. Пекінському урядові переслано меморандум, у якому заторкуються вище згадані справи, вислано чимало англомовної літератури про сучасне становище в Україні, нав'язано деякі особисті контакти. Сьогодні, на нашу думку, настав уже час для поширення і поглиблення цієї праці. З цією метою ми організували „Українське товариство для студій над проблемами Азії". Хочемо притягнути до співпраці широке коло людей в США і в Канаді, людей, які розуміють важливість цієї роботи. Від Вас залежить, чи заплянуване діло вдасться, чи ми здобудемо відповідне число активних співробітників і відповідні матеріяльні засоби. Свою роботу хочемо сперти на безпартійній базі, незалежно від того чи іншого політичного середовища на еміграції, на людях з кругів незалежної інтелігенції, лікарях, інженерах, правниках, на студентах, українських купцях і промисловцях.

Ставимо собі насамперед такі завдання: видавати постійний місячний англомовний бюлетень, в якому збиралися б усі вістки про рух спротиву в Україні і в інших національних республіках СССР; студії над проблемами Далекого Сходу, сучасного совєтсько-китайського конфлікту; інформувати про ці справи широкі кола українського громадянства на чужині, за допомогою доповідей, статтей тощо; нав'язувати і поглиблювати контакти з китайцями на базі рівноправности і вільної виміни думок.

Звичайно, ми свідомі того, що справа нелегка, що перед нами стоять великі труднощі, що знайдуться такі, які, застрягши в безнадійний антикомунізм, торпедуватимуть нашу роботу. Хочемо при тому підкреслити, що заплянувавши таку роботу, ми цілком не попадаємо в захват маоїзмом, не стаємо на позиціях якогось українського націонал-комунізму. Ми виходимо з засади, що ідеологія не може відігравати ролі в практичній політиці. Послаблення СССР, не зважаючи з якого боку воно походить, кориснe для нашої справи. Уважаємо, що Китай відіграватиме важливу ролю в поваленні совєтської імперії.

Прохаємо поінформувати усіх тих Ваших членів, які цікавляться цими проблемами за допомогою фотокопій нашого листа, чи на зборах, або на зібраннях і заохотити їх вступати в наші члени, а Вашій організації пропонуємо стати членом-добродієм Листи просимо покищо писати на адресу:

M. STYRANKA,
8 MUNCHEN, Konradinstr. 13,
W. GERMANY

Українське Товариство для студій над проблемами Азії

Мюнхен, 5/3/1970

The Myth of the Just Society

by ROMANA BAHRIJ-PIKULYK Part 2

In examining the present NON-STATE of Ukrainian in public schools of Ontario, it is naive to put the sole blame on the political policy of the government. The policy of deliberate discrimination obviously exists, as I pointed out in the previous issue. However, the Ukrainians are also to blame – both the parents and the children, ie US.

The parents suffer from a "gratitude complex". This "gratitude complex" manifests itself in a number of subtle ways such as was witnessed at the recent commemorative gathering for John Diefenbaker and his "championing of the Ukrainian cause." Here at an assembly consisting solely of Ukrainians the conductors of the festivities (all noteworthy Ukrainians) deliberately mispronounced Ukrainian names for the benefit of English mispronunciation and the prayer was conducted in English! This episode is a trifle but indicative of a more serious psychological attitude – the "gratitude complex".

This "gratitude complex" stems from the fact that on their arrival to Canada, the Ukrainians were so overwhelmed at having escaped various and successive oppressive regimes – that they did not notice and still don't notice the *more insipid British cultural, political and economical domination that affects every sphere of their life in Canada.*

The parent generation fervently believes in the myth of the Just Society. To them, Canada it the Promised Land. But, has this country, we ask, turned out to be the Promised Land? Having just briefly in-

Cont'd on page 2

IMPORTANT ANNOUNCEMENTS

The SUSK National Executive has also decided to hire one field worker to work primarily for SUSK during the summer months. This position will involve extensive travel.

For applications for all field-work positions please write:

Field Work Project,
67 Harbord Street,
Toronto 4, Ontario.

The National Executive is pleased to announce that field work applications are coming in at a rate of two per day.

1. *Field Work*: The field work project has been established as the number one priority. Applications are being received for field work positions in Montreal, Toronto, Lakehead, Winnipeg, and Edmonton. Successful applicants will receive a one-week training course in Toronto May 9-16. Field workers will be based in the above mentioned cities and will work primarily in those locals.

2) *11th. SUSK Congress*: The 11th. SUSK Congress will be held in Winnipeg, September 4-7, 1970. All clubs can send one official delegate for every twenty-five registered members, as well as any number of participants. The Congress will have a 'learning experience' orientation. Congress co-ordinators are Andy Oharenko and Denis Wawrykow. Plan your participation in what promises to be the best Congress to date now!

3) *CESUS Congress*: CESUS (World Conference of Ukrainian Students) Congress will be held August 20-24th at Universite de Montreal, Montreal, Quebec. Attending the Congress will be delegates from the United States, Argentina, Australia, West Germany, France, Great Britain, Austria and Belgium. SUSK member clubs can send one official (i.e. voting) delegate for every twenty-five registered members, as well as any number of participants. This is an international Congress which should not be missed.

4) *Austrian Singers*: In conjunction with the CESUS Congress an Austrian Student Quartet (four males) will be touring Canada and the U.S. The Canadian tour begins August 21st and ends September 7th. SUSK National Executive is asking member clubs to arrange concerts for this talented foursome. Please write the National Executive if you are interested in sponsoring the Austrian students to come and visit your city.

4) *Trip to Ukraine*: SUSK in co-operation with Bloor and Astro Travel Agencies is organizing a trip to Ukraine. Don't miss this unique opportunity to visit Ukraine for the cheapest rates possible. Three travel programmes are being offered. Please see advertisement elsewhere in the paper.

"ТАК, Я БУДУ ПИСАТИ ПРО ВАС"

Недавно в Монтреалі висвітлювалися два фільми про Т. Шевченка: фільм „Сон" (19-24 лютого), який висвітлювали студенти, й фільм „Тарас Шевченко", який висвітлювали члени кіностудії з Ошави (1 березня). Обидва фільми з України.

Фільм „Сон" зроблений кіностудією ім. Довженка в Києві, з нагоди 150-ліття народження поета. Кіностудія зазнала досить труднощів при накручуванню фільму, багато було заборонено й мусіли те витяти. Через національну ідейність що пробивала у фільмі, й його велику популярність, фільм заборонений на Україні після п'ятьох днів, а більшість копій знишено.

Студенти завчасу почали рекляму, розвісили афіші й роздавали летючки. Зате, кілька днів перед висвітленням фільму, декотрі афіші позникали, українська книгарня не роздавала летючок й під одною церквою студентові заборонено роздавати летючки. Рознеслися чутки, що фільм це большевицька пропаганда, що у фільмі сказано, що якби не Міцкевич й Пушкін, то не було б Шевченка (нічого подібного!) і що громадяни не повинні йти на фільм.

Студенти досить розчарувалися, як довідалися, чому так сталося: з Ошави подзвонили до чільних осіб в Монтреалі, які мають великий голос у суспільному житті, що фільм „Сон" це большевицька пропаганда, і т. д. А ті, не бачивши фільму, зчинили гвалт. І хоч фільм показували чотирнадцять разів, досить мало людей прийшло, щоб його побачити.

А шкода! Бо фільм „Сон" це ніяка пропаганда. Навпаки, треба подивляти й тішитися глибокою національною свідомістю й відвагою кіностудії, що такий фільм видали. В рамках їхнього мистецтва віддали те саме, що сучасні поети відважно віддають у віршах. А всілякі неправильності такі другорядні, так їх перевищують позитивні аспекти фільму, що їх можна оминути. Цілий час видно Шевченкову глибоку любов до свого народу, його ненависть до катів. І це так майстерно підкреслено, що глядачі тут і на Україні добре розуміють, про яких катів мова. Певні моменти зворушують більше, ніж до сліз. Наприклад, хто з нас молодих лиха не знає, то побачив, в який спосіб правдоподібно вивозили наших рідних на Сибір чи Казахстан. А момент де Шевченко, викуплений з кріпацтва, біжить до своїх земляків-кріпаків, щоб потішитися, що він вільний; вони помало від нього відвертаються; а він розуміє, що поки його нарід у кайданах, він ніколи не може бути „вільний" рей момент неначе заклик наших земляків до нас поза Україною. Ці картини з пам'яті легко не стеруться!

(Точніша рецензія фільму „Сон" М. Штельми в четвертому числі „Студента" 29/11/69.)

Ціла іронія в тому, що фільм „Тарас Шевченко" теж з України. Де ж консеквентність? На думку багатьох, цей фільм навіть не можна порівняти до фільму „Сон" — жадного враження не залишив (хіба хтось не знав творів Шевченка й почув уривки).

Хочу спитатися цих „ультра-патріотів": чи Ви справді признаєте СВІДОМИМ українським студентам так мало розуму, що могли припускати, що вони показували б большевицьку пропаганду?

А подруге, ви доказали, з якими особистими інтересами Ви підійшли до фільму, котрий промовляє до душі й совісти кожного українця. Якби це не сталося, то багато більше людей пішли б на висвітлювання обох фільмів. Уважаю, що вже час отверто осудити такі безвідповідальні почини, бо вони ніяк не на користь нашому суспільству, і не дають доброго прикладу нам молодим.

С. Б.

THE REAL SHEVCHENKO

Pavlo Zajcev. THE LIFE OF TARAS SEVCENKO. New York, Paris, Muenchen. 1955. 400 pages

This is the best scholarly biography to date, of a figure in Ukrainian literature and intellectual life that has either been misinterpreted as a nationalist idol along with the "tryzub" or as a revolutionary Communist, but rarely for what he pre-eminently was — an artist and a poet.

This account brings to light the importance of the St. Petersburg period of the poet — the Bohemian period, when he associated with a group of students from the Art Academy "which had its own unique style: they wore beards and grew their hair to their shoulders; they dressed eccentrically with intentional carelessness: on their heads they wore hats with wide brims." (p. 74)

Shevchenko must have liked the company of passionate, spirited people for travelling through Ukraine, he again associated with a group called "mochemordy" (the drinkers), whose motto was "in vino veritas".

Another legend that is discredited along with the sobriety one, is the one that considers Shevchenko as merely a divinely inspired peasant poet. On the contrary, while in St. Petersburg, and also later, he read widely (see list on p. 59) and his companions were intellectuals.

Re-living the various stages of Shevchenko's life, meeting his personal friends, we finally follow him back from his ten-year exile and see him transformed from an exuberant youth into a bitter cynic and prematurely aged man.

Yet, it is now that he writes his brilliant masterpiece *Maria*, the consummation of his poetic form and the theme of the fallen woman, that had tortured him all his life.

Not only do we receive a clear perception of the man and artist but we gain an insight into the whole epoch as well — the whole entourage of brilliant men: Brulov, Repnin, P. Kulish, the members of the Brotherhood of Saints Cyril and Methodius. The whole panorama unfolds before us — the exuberance of Romanticism and the political discontent and ferment

Romana Bahrij-Pikulyk

THE MYTH...

Cont'd from page 1

dicated some of the political injustices (in the last issue) it is hard to be so gullible.

The parent generation is often unaware that the Just Society is not ready-made, that it is the citizens who create it. If it does not exist, then the citizens are to blame. Accustomed to totalitarian regimes, the parents are often politically naive. *Political responsibility in a democracy demands constant re-evaluation. The only "political activity" that the parents exhibit is a fawning on the Establishment.*

They vote for the man that offers them "ethnic support" — which means meaningless sympathy expressed towards the ethnic group, around election time. The parents only ask for this "ethnic sympathy". They rarely question the political platform of the candidate. As a group, the Ukrainians almost unanimously vote for the status-quo parties, with an overwhelming support for the Conservative party.

The Ukrainians fawn on the government instead of questioning it. Are they afraid that they will be sent to Siberia?

Their attitude is that of the "gratitude complex". They subscribe to a philosophy of fatalism. This fatalism must be stamped out. The children of these parents, no longer suffer from the "gratitude complex". *It is up to us to question and change the Establishment and the present political parties of the Establishment.*

Yet we, the students, are also faced with problems, the worst of which is an "Inferiority complex". Complexes are not hereditary and the "inferiority complex" is a result of an educational system that is calculated to create just such complexes in its minority groups.

The education that our parents provided us with, realizing its importance, has ironically turned against them and against us. Here we are, being trained to perpetuate the economical power of the British in a country that is after all, ours too and not only theirs. (Even if the economical power is barely American, it is still White, Anglo-Saxon Protestant.) Not only is our economic support beneficial to the White, Anglo-Saxon, Protestant power groups, but we are perpetuating all the White, Anglo-Saxon Protestant cultural values as well.

Ironically, we are not even aware of this, for our education in the public schools has brainwashed us into believing that Ukrainian values do not exist at all, and if they are acknowledged to exist, then they are treated as inferior ones.

Ukrainian values are limited to such relative trivia as holubtsi and folk dances. English values are after all not limited in schools to fish and chips and may-pole dances! It is no wonder that inquisitive Ukrainian children develop inferiority complexes.

At a time when sociological, anthropological and comparative cultural courses are springing up all over the continent it seems strange that there is such a lack of intelligence and foresight in the organization of our schools.

The inferiority complex is a direct result of the policy of minority discrimination in public schools. And the inferiority complex is the greatest possible stimulus to assimilation.

Even if children are given supplementary Ukrainian education, in a variety of Ukrainian organizations, the very word "supplementary" indicates their main negative feature. These ghetto schools are destined to fail in their objective for a number of reasons:

1) they are supplementary — ie., they are completely separated from public schools. No integration of values can occur. Instead, the result is a cultural schizophrenia. Two sets of values are polarized with the inevitable victory of the Anglo-Saxon values.

2) The Ukrainian ghetto schools are on the whole inferior. They are run by old people who just "don't know where its at." The children are bewildered by the gruesome relics of the past. Occasionally, if a young teacher tries to introduce some innovation, he is speedily dismissed.

3) These schools are also more interested in brainwashing rather than educating. The brainwashing, whether it is national or religious or socialist is the real goal.

4) Students rarely take their regular schooling seriously. Consequently these schools that function on after school time are taken even less seriously. The whole attempt degenerates into a ludicrous farce.

The final result of these ghetto schools is that they too contribute to the "inferiority complex".

Only a school system in which Ukrainian values are integrated with the presently taught Anglo-Saxon ones can remove the "inferiority complex".

On this quality of integration depends the quality of people and the quality of the culture that we are creating in Canada. The government has realized this in the case of French culture. Now it only has to extend its cultural policy to other minority groups. If the government is unwilling to do this — then we must pressure it. We must discard the "gratitude complex" and the "inferiority complex" and take conscious political action.

DISCOVERY !

... an expedition from Odessa State University in Ukraine recently found a site used by hunters who lived between the Danube and the Dniester Rivers 8,000 years ago. The students uncovered a large number of remains of bison and wild horses, as well as caches of stone implements. This is the first such large depository of prehistoric implements to be found anywhere. This discovery as evidence for the fact that Mesolithic man lived on the large territory above the Black Sea stretching all the way to the Danube (SILSKI VISTI, DEC. 10, 1969)

Invest In Ukraine!

... new gold deposits were discovered in the Carpathians. The suppliers of the precious metal are the mountains, formed from so-called slobidski conglomerates, and washed by the waters of the Lyuchka River and its tributaries. Nearly 600 meters of various strata of average thickness have already been tested. These tests show that gold is found in all thicknesses. Therefore, the discovery by geologists of the ancient source of the Seret River is of great significance.

„СТУДЕНТ"
Місячник Monthly
Заснований 1967 р Established
67 Harbord Street, Toronto, Ontario

Editor-in-chief
George Boshyk
Managing Editor
Roman Andryjowycz
Lay-out Manager
Christine Welyhorsky
Copy Editor:
Marusia Borodacz
Photography Editor,
Terry Connor
Typists:
Halyna Kowalsky, M. Borodacz,
Helen Pobielun, Irene Rybak,
Walter Melnyk

The opinions expressed herein are not necessarily those of the Ukrainian Canadian University Student's Union (SUSK).
WE RESERVE THE RIGHT TO EDIT AND/OR TRANSLATE ARTICLES

TARAS SHEVCHENKO MEETS MARSHALL McLUHAN

Each year student groups talk about commemorating Taras Shevchenko in a manner different and more meaningful from the standard, academic methods of the past – and each year little or nothing is done in this direction. Not so in the Ukrainian Students' Federation in Ottawa: On Friday evening, March 20 the setting was a comfortable lounge at Carleton University. About 150 people awaited the beginning of this years's programme in leisurely conversation. Informality was the keystone and immagination the mortar in building of this entertaining and informative evening.

Joanne Medvidsky stood before the guests and addressed them in English, outlining the life of Shevchenko – clear, consise, informative. Next, Lesia Pritz discussed, in Ukrainian, the many facets of Shevchenko's genius, stressing his life as a painter and graphic artist – a student of art emulating a master and idol – thought-provoking and interesting.

The lights dim, music rises and a blurred image is projected on a screen: the evening's climax begins. Bohdanka Tsmots and Borys Budney set out to convey the relevance of Shevchenko to us, the living of today – the yet unborn of Shevchenko's day. Some of the audience is bewildered, others squirm in discomfort, still others nod from time to time... the finger is pointed at everyone: there is a message for all and its reality is not a comfort to any of us. The main message is that our values are out of whack. We tolerate assimilation in sacrifice for personal wealth. The message is strong, direct, unavoidable and most certainly disturbing.

The evening was, understandably, received with mixed emotion. Everyone openly praised the first two parts of the programme, however, comments on the montage were often expressed with downcast eyes.

COMMUNITIES IN NEED

Seven Ukrainian students will definitely be working in various communities this summer organizing, and doing social and political animation. The seven will be part of the SUSK summer 1970 field work project.

The communities to have field workers this summer are: Edmonton, Winnipeg, Thunder Bay, Toronto and Montreal. The National Executive of the Ukrainian Canadian University Students' Union will also hire one organizer. One field worker will tour South Western Ontario communities.

The organizers will be involved in projects ranging from organizing old age homes, film making, high school visitation projects, developing community communication systems, to help Ukrainian Canadian Committee locals.

The animators will participate in a one week training programme in Toronto, May 9th - 17th. The training programme will concentrate on community analysis, and the development of individual initiative in handling social problems.

Applications for field work positions have been coming in to the National Executive office at the rate of two a day. Applications are still being received. If you are interested please write to:

Field Work Project
67 Harbord Street,
Toronto 4, Ontario.

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTORS AND INSURANCE AGENTS
HEAD OFFICE:
S27 Bloor St. W., Toronto 4, Ph.: 532-4404
BRANCHES:

2232 Bloor St. W., Toronto 9	767-5454
660 Wilson Ave., Downsview	636-1501
217 King St., St. Catharines	682-6628
10 Collier St., Barrie, Ont.	728-4401

Асекурація всіх родів крім життєвої. Великий вибір домів, бизнесів і апартаментних домів, фармів, літніх осель, дач і т. п.
150 кваліфікованих представників фірми до Ваших услуг

TRIDENT REAL ESTATE Ltd.
2196 BLOOR ST. W. TORONTO, ONTARIO
Phone 766-3451

Найкраще обслужить Вас українськв фірмв
PROGRESS
REAL ESTATE LTD., REALTOR
1072 BLOOR ST. W. TORONTO, ONTARIO
Phone 534-9286

Як не ми, то хто? Як не тепер, то коли?

Саскатун. — В половині листопада 1969 року відбулася тут конференція, яка може мати вплив на майбутній хід українського життя в таких „кипучих" центрах, як Вінніпеґ і Торонто, а то й Нью-Йорк і Мюнхен. Вона також може мати якийсь вплив на майбутні події в Україні.

Конференцію влаштував Союз українського студентства Канади (СУСК) для своїх членів у західній частині країни. Біля 80 учасників, які взяли участь у цій конференції 15 і 16 листопада 1969, репрезентували українські університетські клюби в таких містах, як Форт Вільям (Онтеріо), Вінніпеґ (Манітоба), Едмонтон і Келґарі (Алберта), Ванкувер (Брітанська Колюмбія). Між учасниками були також члени управи СУСК з Торонто. Девіза конференції була така точно, як у заголовку: „Як не ми, то хто? Як не тепер, то коли?"

Учасники конференції відбували свої наради у двох формах: у малих групах вони обговорювали окремі проблеми і завдання їхніх місцевих клюбів; тут ішлося в першій мірі про завдання студентів як членів української спільноти в Канаді. На пленарній сесії вони вислухали і продискутували доповідь журналіста Ростислава Хом'яка з Нью-Йорку про сучасний опір і становище їхніх однолітків на Україні. Другий день конференції присвячено для підсумків обговореного і постанов.

Нинішній тип українського студента в Канаді зовсім відмінний від попередніх Нинішній студент— заанґажований. Це представник покоління, що дозріває в дусі світового ферменту молоді, в дусі змагань за громадянські права. (На Північно - Американському континенті 1960-і роки позначилися рухом за права чорних у Сполучених Штатах і аналогічним рухом за права французів у Канаді. Ці рухи поширилися і на перегляд несправедливостей супроти інших меншин і спричинилися до остаточного провалу теорії „мельтінґ пот"). Студенти другої половини шістдесятих років — це активісти, цілковито відмінні від своїх летаргічних попередників 1950-их років.

Ось деякі висновки з конференції СУСК у Саскатуні.

Тут варто згадати, що між учасниками нарад помітною була відсутність „старших товаришів" — ветеранів студентських з'їздів чи представників старшого покоління. Навіть лідери нинішнього СУСК це дійсні студенти, які віком не відрізняються від рядових членів цієї організації.

Члени СУСК — вважають учасники саскатунської конференції — повинні включитися в роботу Комітету Українців Канади (КУК) на усіх поземах його структури. Це має бути не на базі одного місця для СУСК *як організації* в *екзекутиві* КУК чи по одному місцю у відділах по місцях. Студенти будуть змагатися за те, щоб майже кожна крайова організація, член КУК, призначила з-поміж свого членства двох студентів-спостерігачів, які брали б участь у всіх нарадах екзекутиви в ролі асистентів офіційного делеґата з даної організації. Таким чином представники студентського руху не тільки матимуть змогу спостерігати роботу цієї центральної установи українців Канади зблизька, але будуть готові кожночасно стати повноправними членами керівних органів, репрезентуючи свою громадську організацію, з одного боку, і погляди студентства — з другого.

Що це: „студентська сила" в дії? Так, цей модний сьогодні клич навіть був прийнятий на останньому конґресі СУСК у Ванкувері, у вересні 1969. Але при цьому це й практична відповідь на часто повторювані заклики представників старшого покоління про конечність „відмолодження наших організацій".

Другим важливим висновком конференції в Саскатуні було те, що члени СУСК повинні організувати під час літа малі експедиції (5-6 осіб) до старих українських поселень у Канаді, щоб там відшукувати архівні матеріяли, збирати спогади старих мешканців, впливати на провінційні уряди, щоб ті реставрували старі церкви й інші історичні пам'ятки, влаштовувати соціологічні студії про мобільність українських поселенців, особливо в західних провінціях. Всі ці інформації мають увійти в архів Центрального інформаційного бюра при управі СУСК.

Взагалі нинішня тенденція українських студентів у Канаді — це майже повне вростання в життя цієї країни.

Яке ж тоді їхнє відношення до країни їхніх предків?

На це в студентів також є відповідь. Вони цікавляться становищем на Україні, збираючи про нього інформації з різних джерел. Наприклад, на конференції у Саскатуні можна було бачити англомовні брошури видані Канадським союзом студентів (через старання студентів українців) про сучасний фермент на Україні. У цих брошурах є цілий ряд цитат з книжок Івана Дзюби, В'ячеслава Чорновола та Івана Коляски. Там були також університетські газети із статтями про молодь на Україні. Були газети СУСК з інформаціями студентів, які недавно відвідали Україну. Врешті, організатори конференції запросили доповідача (Ростислава Хом'яка) аж з Нью-Йорку для виголошення головної доповіді про становище на Україні. Але вони також звернулися до радянського посольства в Оттаві (а на це таки не зважилися б їхні попередники, не говорячи вже про їхніх батьків!) за фільмами про Україну. До речі, посольство, чи його відповідальний керівник всесоюзного маштабу в справах культури „багатонаціональної держави", поповнив неабиякий промах, приславши фільми етнографічного типу, з ланами, гаями і шараварами, та ще до того один фільм у російськомовному варіянті „Украина пайот" (Україна співає)!

Інформуючися про становище на Україні на основі книжок, статтей, доповідей, особистих відвідин (і навіть на основі фільмів, як от „Украина пайот"), нинішні студенти хочуть реаґувати на несправедливості в країні їхніх предків через канадські державні органи і працювати над виробленням сприятливої для України громадської думки в Канаді.

Але конференція в Саскатуні була не чимось унікальним, а радше одним з виявів нової роботи, що її веде нинішній провід Союзу Українського Студентства Канади на чолі з головою Богданом Кравченком. Останній конґрес СУСК відбувався перший раз на західньому березі Канади. Досі українці, в тому числі і студенти, з'їжджалися у Вінніпезі або в Торонто, евентуально у Монтреалі. Щоб провести конґрес так далеко від „ядра" українського життя в Канаді, СУСК постарався про те, щоб федеральний уряд асиґнував на покриття коштів 10,000 долярів. Для цього організатори конґресу мусіли представити конґрес як всеканадійський проєкт, а не суто український. І вони це зробили. Між гостями на конґресі було десять канадських студентів французів, які з своїми колеґами українцями дискутували на тему „Канадський студентський рух і суспільні зміни". Також на конґресі були дискусії про політику канадського уряду супроти національних меншин, в яких, крім українців, брали участь представники французів, німців, духоборів, індіян і євреїв.

У жовтні СУСК організував конференцію біля Торонто для студентів Східньої Канади, на якій журналіст Роман Рахманний і викладач політичних наук Іван Мигул говорили про політичне становище в Україні. А в грудні 1969 року українські студенти Університету Лейкгед у

cont'd on page 4

CONFESSIONS OF A PROFESSIONAL ACTIVIST

(FIELD WORKER)

When Saul Alinsky talks about people power (whether he calls it that or not), he doesn't mean holding a public meeting or presenting a brief somewhere. He means power.

You don't have people power until, when the people want one thing and a powerful interest group (like big business or the government) wants something else, the people win. Then you have people power.

To achieve this kind of power, says Alinsky, you need a real organizer and a real organization.

It's not farfetched to say Saul Alinsky invented community organizing. He developed his methods of participatory democracy and self-help for the poor and disadvantaged — now spreading all over North America — more than 30 years ago, in the stockyards section of his native Chicago, a squalid area known as the worst slum in the U.S.

In Back of the Yards, the name given to the area concerned, Alinsky forged an abrasive power bloc which used sit-downs, boycotts and other militant tactics that affronted the benevolent liberal do-gooders of the social welfare scene, but won major concessions from a political machine-run city council. The area became a model working-class community.

He came out of the experience with three firm principles of social action, which he sticks to today:

First: "To hell with charity. The only thing you get is what you're strong enough to get — so you had better organize."

Second: "You prove to people they can do something, show them how to have a way of life where they can make their own decisions — and then you get out."

Third: "Either you believe in the people, or you don't. I do."

Throughout the forties and fifties, Alinsky organized communities of the poor, including 30 Mexican-American slums in California — where he trained the man who is now his most celebrated alumnus, Cesar Chavez, leader of the California grape boycott.

In 1960 he organized his first black ghetto, Woodlawn in Chicago, which won major concessions from its unfriendly neighbor, the University of Chicago. He has since organized several other black ghettos, including those in Buffalo and Rochester.

"When I talk about a group, I talk about a mass organization," he said, "where at least 5% of your community population is actively involved — and I mean actively, coming to meetings, serving on committees, turning out for a demonstration or whatever.

"You get these social agency types that'll claim 100% participation for some program, but that just shows how little they mean by participation. Any real organizer knows 5% involvement is one hell of a powerhouse."

"You've got to have that experienced, sophisticated organizer who is all the time anticipating the reaction to every action, defining issues and spotting new issues. One half of a professional agitator is worth a carload of well-meaning community workers who couldn't organize their way out of a paper bag."

Alinsky has little patience with the idea that an organizer should be working out of dedication to the cause, rather than hired and paid.

"Your dedicated, selfless, martyred do-gooder is no organizer, he's a sick patient. He will turn off more people than he gets into the organization. Basically he doesn't want to succeed, he wants to suffer.

"I had hoped for a long time that a people's organization wouldn't have to have a full-time organizer, that fallout from the work we were doing would stir up other organized actions. We got these things, but there would be a flurry for a year or two, then nothing. I had to give up that idea.

"Then we tried training people from the community, on the job. The best we were able to do was, like if you needed a lot of architects and engineers, we were able to turn out very good plumbers and electricians: people who have important functions but are not going to be organizers."

Alinsky has been operating his training institute for organizers for two years now, "and still don't know whether or not you can train an organizer. We look for people who have the right qualities, and try to synthesize those qualities. "But community organizing is probably the toughest job in the world. An organizer has to be constantly growing and learning, a little ahead of every move every minute. He's creative in almost the ultimate sense of the word. That's why a real organizer never stays in a position of power; the administration of power is too dull."

Although their interpretation must change with every situation, Alinsky does have strategic maxims for organizers. Like, never go outside of the experience of the people you're working with. For instance, he approaches churchmen on the basis of their own self-interest, the welfare of their church, even its physical property — not in terms of the Judeo-Christian ethic or the Sermon on the Mount.

"Because Christianity and Judeo-Christianity are outside the experience of organized religion. They would just listen to me and very sympathetically tell me how noble I was. And the moment I walked out they'd call their secretaries and say, "If that screwball ever shows up again, tell him I'm out." Similarly, you always go outside the experience of the enemy. "Sit-ins used to be outside the experience of the enemy. Now when a big defence corporation builds a new plant, they have a special room for sit-ins, with lots of chairs, not too comfortable. So forget sit-ins." When the enemy stages an action, never react the way he's expecting you to. Of course, every action you stage should keep in mind what the enemy reaction will be. Properly handled, it will strengthen the organization.

Alinsky is fond of saying the Establishment does half his organizing for him, and it's true: In many of the black ghettos he's organized, it was the Establishment howls of outrage against him that first won him the black community's trust.

But the tactics has to vary with the situation. At one ultra-conservative U. S. college, students asked Alinsky how they could win more freedom; all they were allowed to do was chew gum. A tactic is doing what you can with what you've got. So Alinsky got hundreds of students chewing wads of gum and dropping them all over the sidewalks — in two weeks they were allowed to do just about anything as long as they didn't chew gum. This illustrates the most important thing a professional agitator does; he provides a tactic.

"In an issue like that, it's got to be something people have a ball doing. This is an important thing to remember — most people lead a very boring life. Think up something that's fun for them to do. So people are fighting renewal, say; they're being kicked out of their homes. So they should all come down to City Hall and start camping there in tents. The kids'll love it, the media will have a ball, your city councillors won't know what to do, and you knock this whole urban renewal business into a cocked hat." You've got a whole different scene today, but not different in terms of having active groups around," he said. "This is a time of a whole new approach to society. Technologically revolution is the greatest revolution man has ever known. The vast majority of the population is middle-class now; I'm including here the lower-lower middle, the working poor, up to the upper middle. But none of them know how to deal with this technological revolution.

"You can't even get into an argument. Some computer sends you a wrong bill; you send it a letter; it sends you back another bill saying Second Notice—Please Pay. Who the hell do you put your hands on? You're lost someplace in the bowels of a computer. Now in organizing, always in tactics, you *personalize* everything. You don't fight City Hall. What the hell is city hall? A pile of bricks and mortar. You fight the mayor, whatever his name may be. This is an important step, because people are not even thought of as people by political authorities any more. These guys talk about public opinion polls, samples, 51%, 52%. People are data programmed for a computer.

"And they're reacting in a kind of frenzied frustration. Here's where the organizer performs an invaluable service. *He creates an issue. You see, the people know they've got a problem, but an issue is something you can do something about.* Otherwise all you have is a bad, sad scene. Through sophisticated, revolutionary action you can change it. *That's why an organizer must show people they can win, if they're just in it for fun or to have someone to gripe to, you don't have an organization.*"

Building a citizens' organization around a single issue — is a bad mistake, Alinsky says.

"Your issue is going to go through periods, when it's up before this council or that committee, when nothing is happening, and a good organization's got to be in action continuously. Sure, you need your rest periods, but you need action the way an individual needs oxygen. The moment you start going for dialogues and seminars, you're finished." "I've seen it happen with a one-is-issue organization — lacking action, it starts turning inward, you get these factional and personality fights going on."

"While your first issue is stalled, you open up a second issue, get action on this. And you find your increased power begins to reflect itself back into the first issue."

"Middle-class people believe decisions are made on the basis of rational logic. They have to learn this is an irrational world. The only time you're rational is after you do what you wanted to do — then you dream up rational reasons why you did it.

"Say you're trying to forge a people's organization of the middle-class and the poor; say you want them both out to fight this expressway. So you don't argue with a lot of crap about how all classes should work together, although this is what they'll say later.

"You go to the middle-class group and say, look, we're going to need these other people. There are going to be some pretty rough tactics sooner or later, a lot of pushing and showing by police; we're going to be able to use these people out front.

"And you go to the poor group and say, look, these middle-class types can come in handy; they know people, they have a lot of clout in the right places, we can use them.

"This is just sophisticated realism. You're not lying; they do need each other. This is when groups do work together, when it's in their self-interest to do so. The moment it's no longer in one group's interest, it will find a pretext to break off the alliance."

Alinsky is becoming more and more clearly convinced that it is the middle-class — with its vast numbers, its frustrations over a technological, dehumanized society — that must be organized now.

"Hell, anyone can see this is where the power is," he says.

"The Establishment is smart enough to know what counts and what doesn't," he said.

"This is the problem. The middle-class have got to learn that, by real organizing, they can make revolutionary changes. Because right now it makes a dog chasing its tail look like a straight line."

"Toronto," he said leaning back in his chair, "sounds as though it's ready to be turned on. Toronto needs a good Field Worker.

— from the *Toronto Daily Star*

FIELDWORK ORIENTATION
open to ALL !!
MAY 9 → 18 $48 TORONTO

„ЯК НЕ МИ, ТО ХТО? ЯК НЕ ТЕПЕР, ТО КОЛИ?"

Cont'd from page 1

Форт Вільям (Онтеріо) організували конференцію про т. зв. „третю силу" в Канаді, тобто про інші національні групи, крім англосаксів і французів. Ця остання конференція відбулася під фірмою університету для всіх студентів, хоч українські студенти дали їй почин і практично організували її.

Таким чином, конференція у Саскатуні була одною ланкою в ланцюзі діяльности сучасних українських студентів Канади. Вони кують цей ланцюг згідно з формулою: „Як не ми, то хто? Як не тепер, то коли?"

Максим Миронюк
Нью-Йорк
„Сучасність", січень 1970

SUMMER SESSION AT U. of OTTAWA

The Department of Slavic Studies at the University of Ottawa is holding courses of study in Ukrainian civilization, which will be held during the summer session of this year, from the 2 of *July* to the 13 of *August*. The programme will include:

* the history of Ukrainian art and architecture — illustrated by slides and films;
* a survey of Ukrainian intellectual and religious life, covering material from pre-Kievan civilization to the contemporary situation;
* *this course is accredited towards an undergraduate degree;*
* a second course will be offered — the dramatic works of Lesia Ukrajinka; enters into an M.A. programme;
* courses are open to all interested.

Address all inquiries/applications to:
Department of Slavic Studies.
University of Ottawa,
Ottawa 2, Ontario.

* Applications to be submitted not later than the end of May 1970